

Arne Bjerregaard (KrF):

Nu vil ministeren ikke kommentere mine bemærkninger, uden at jeg har fremsendt det skriftligt, om jeg havde overtrådt arbejdsmiljøloven ved at lade min søn arbejde for meget. Jeg mener, det står så klart, at ministeren såmænd godt kunne have sagt, at det gjorde jeg. Men det ville han dog ikke udtale sig om. Så er jeg selvfølgelig spændt på, hvad der nu skal ske med mig, men det må jeg afvente.

Men for os at se er det stadig væk sådan, at et godt miljø er noget, som vi alle vil stræbe imod, og vi mener stadig væk, at det er vigtigt at få samarbejde om et godt miljø imellem arbejdere og arbejdsgivere og også at få dette ting og befolkningen udenfor til at fungere i et tempo, som er rimeligt og acceptabelt for befolkningen. Der er det altså, at vi føler, ministeren og andre måske har lidt for travlt. Hr. Maisted sagde, at der bliver lukket virksomheder i tusindvis på grund af arbejdsmiljøloven; det skal jeg afholde mig fra at postulere, men vi kender jo nogle enkelte, som gør, at man i visse områder, som jeg sagde før, får en modvilje imod det, som i intentionerne er godt.

Vi havde et dejligt lille lysestøberi, som blev drevet af en lille familie, hvor der til at begynde med kun var familiemedlemmer ansat. Desværre gik de hen og fik en vis eksport, og så ansatte man nogle folk, og så ruller lavinen. Så skal der opfyldes visse krav: der skulle være toiletter, frokoststue, og hvad det nu hedder, der var for lavt til loftet, og der var meget andet i vejen, fordi man ud over familien havde ansat 4-5 mennesker.

Man havde i grunden på den arbejdsplads de bedste forhold: man spiste i familiens spisestue, der var to toiletter, som man kunne bruge, men det var ikke arbejdernes, og så kunne de ikke anvendes. Hvad gør så sådan en virksomhed? Den siger: vi opgiver! Og i dag er der altså ikke noget lysestøberi.

Var det kun det hjemlige forbrug, kunne det jo være lige meget, men da der nu var opnået en vis eksport, mener vi ikke, det kan være lige meget. Det er altså et klart eksempel på, hvorledes det kan virke, og det er urimeligt, fordi man med en vis fleksibilitet nok kunne have bevaret dette, samtidig med at man hen ad vejen havde fået lavet de for-

bedringer, som er rimelige, for at få et rimeligt fysisk miljø at arbejde i.

Lad mig kort skære det ud i pap igen, hr. minister. Vi ønsker ikke at følge det op med, at vi skal have en helt ny arbejdsmiljølov; det forestiller vi os ikke. Vi føler stadig væk, selv om vi ikke har været med til at gennemføre det, at rammen er god nok. Men den måde, den udfyldes på, er ikke altid god nok.

Det, vi ønsker, er at gøre det rigtige så langsomt og så fleksibelt, at befolkningen kan acceptere det og virksomhederne kan leve med det. Det er det, vi gerne også med denne forespørgsel vil have ministeren til at forstå og rette sig efter.

Bertel Haarder (V):

Arbejdsministeren startede med at tale om holdningsforskelle, og det har han måske lidt ret i. I sundhedssektoren er der her i vinter brugt flere hundrede millioner kroner på nye stillinger, og i amternes døgninstitutioner er der brugt et par hundrede millioner kroner til nye stillinger. Det kan være, arbejdsministeren vil anfægte tallene, men jeg har faktisk fået dem skriftligt i et svar, jeg har modtaget, hvor man giver tallene fra Københavns kommune og fra Frederiksberg. Når man forstørret op, er der ingen tvivl om, at størrelsesordenen er i det lag, som jeg her har nævnt: flere hundrede millioner kroner alene på sundhedssektoren; det følger af Københavns og Frederiksberg kommuners tal. Det kunne vi have undgået - vi kunne have brugt de penge til noget bedre - hvis blot arbejdsministeren havde lyttet, dengang Amdtsrådsforeningen kom og bad om dispensation. Men arbejdsministeren sagde nej. Hviletidsbestemmelserne skulle gennemføres, flere hundrede millioner kroner skulle bruges, ikke på patienterne, men på arbejdsministerens hviletidsbestemmelser.

Patienterne kunne ellers have god brug for de penge. Der er 45.000 mennesker på venteliste, og der er 10.000 ledige senge, og operationsafsnittene, som disse 45.000 går og venter på, står gabende tomme langt den største del af tiden. Tænk, om man havde tænkt på fru Jensen og fru Hansen, der går på 3. år og venter på at få lavet knæet, og som måske går på sygedagpenge og måske skal skifte lejlighed og mister job. Tænk, om man havde